

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

No. 4.

WARSZAWA, DNIA 9 KWIETNIA 1920 r.

Rok II.

TREŚĆ: 51. Przepisy wykonawcze dla służby telegraficznej i telefonicznej w Agencjach pocztowych i pocztowo-telegraficznych. 52. Ustawa z dnia 19 grudnia 1919 r. w sprawie nadzwyczajnego dodatku drożyznianego. 53. Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. w sprawie nadzwyczajnego dodatku drożyznianego. 54. Ustawa z dnia 27 stycznia 1920 r. w sprawie przyznania nadzwyczajnego dodatku drożyznianego funkcjonariuszom państwowym. 55. Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 27 stycznia 1920 r. o przyznaniu nadzwyczajnego dodatku drożyznianego funkcjonariuszom państwowym. 56. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1920 r. w przedmiocie diet i kosztów podróży dla funkcjonariuszy państwowych na terytorjum byłego zaboru rosyjskiego. 57. Rozporządzenie w sprawie zakazu przewozu pocztą artykułów wyłączonych od wolnego obrotu. 58. Ewidencja, ustalenie norm zaprowiantowania, pielęgnowania i utrzymania koni pocztowych. 59. Rozszerzenie objaśnienia §§ 16 i 101 pragmatyki służbowej b. państwa austriackiego. 60. Marki plebiscytowe na Górnym Śląsku. 61. Odciskanie datownika (stempla kalendarzowego) na przesyłkach listowych. 62. Otwarcie urzędu telegraficznego i telefonicznego w Rokicinach. — Wiadomości osobowe. Konkursy. Odwołanie konkursu. Składki.

No. 16226/317/XIII.

51.

Przepisy wykonawcze dla służby telegraficznej i telefonicznej w Agencjach pocztowych i pocztowo-telegraficznych.

(Dalszy ciąg rozporządzenia No. 16226/343/II w sprawie tworzenia Agencji pocztowych, Dz. Urz. M. P. i T. No. 16 z 1919 r.)

I. Postanowienia ogólne.

A. Agencje pocztowe.

Agencje pocztowe, które nie mają żadnego połączenia metalicznego, t. zn. ani telegraficznego ani telefonicznego z Urzędem zbiorczym, zajmują się przyjmowaniem i doręczaniem telegramów w takim samym zakresie, jak każdy normalny Urząd telegraficzny, z uwzględnieniem jednak poniżej podanych szczegółowych przepisów i wyjątków.

Agencje pocztowe odsyłają wszelako przyjęte telegramy do Urzędu zbiorczego pocztą i otrzymują tą samą drogą telegramy do doręczenia dla adresatów w miejscu i poza swą siedzibą.

B. Agencje pocztowo-telegraficzne.

Agencje pocztowo-telegraficzne otrzymują połączenie metaliczne ze swym Urzędem zbiorczym albo zapomocą linii telegraficznej albo zapomocą linii telefonicznej.

W pierwszym wypadku ustawia się w Agencjach aparaty systemu Morse'a, w drugim zaś aparaty telefoniczne. W pierwszym wypadku funkcjonują Agencje jako Urzędy telegraficzne o normalnym zakresie działania i wysyłają i odbierają swoje telegramy aparatem i drutem telegraficznym do względnie od Urzędu zbiorczego, w drugim zaś wypadku funkcjonują Agencje jako Urzędy telegraficzne z urządzeniem telefonicznym i zarazem jako Urzędy telefoniczne i odsyłają i odbierają swe telegramy zapomocą aparatów telefonicznych a zarazem pełnią także służbę telefoniczną.

Każda Agencja, posiadająca połączenie telefoniczne z Urzędem zbiorczym, jest z reguły publiczną rozmównicą telefoniczną a może być także centralnem biurem telefonicznym, jeżeli zostaną z nią połączone telefony abonentów telefonicznych miejscowych i zamiejscowych. W obu wypadkach dostarcza Skarb pocztowy aparatów i innych sprzętów potrzebnych do wykonania służby telegraficznej i telefonicznej własnym kosztem.

II. Służba telegraficzna.

A. W Agencjach pocztowych.

1. Przyjmowanie telegramów.

Agencje pocztowe przyjmują telegramy państwowe, służbowe i prywatne z wyjątkiem przekazów telegraficznych.

Państwowe i prywatne telegramy muszą być podług każdorazem obowiązującej taryfy opłacane. Wyjątek stanowią telegramy wojskowych władz, urzędów i osób, których według tut. rozporządzenia z dnia 5 września b. r. No. 25950/306/IV, Art. 2, alinea 4 (Dz. Urz. M. P. i T. No. 14 z 1919 r.) opłaty za telegramy nadawane w sprawach służbowych mogą być kredytowane. Pobraną kwotę uwiadocznia agent w prawym górnym rogu blankietu telegraficznego i umieszcza poniżej swój podpis.

Po złożeniu przez nadawcę przypadającej opłaty za telegram łącznie z blankietem nalepia Agencja pocztowa na blankiecie telegraficznym odpowiednie marki opłaty, unieważnia je odciskiem stempla kalendarzowego, następnie wypisuje w nagłówku blankietu telegraficznego nazwę urzędu oddawczego, ilość słów i literę S, A lub P względnie D na oznaczenie rodzaju telegramu i wkłada go do koperty, używanej do przesyłania telegramów pocztą. Wszystkie inne daty nagłówka pozostawia Agencja pocztowa do wypełnienia Urzędowi zbiorczemu. Agencje pocztowe nie prowadzą żadnego dziennika przyjętych telegramów.

O ile telegram przyjęty jest kredytowany, wypisuje agent kredytowaną opłatę w lewym górnym rogu blankietu telegraficznego w rubryce drukiem wskazanej i umieszcza poniżej swój podpis. Nalepianie marek opłaty rozumie się odpada.

Tak samo odpada nalepianie marek opłaty na telegramach służbowych, na których zamiast wypisywania należności robi się w tem samem miejscu ukośną kreskę i umieszcza poniżej podpis agenta.

2. Odsyłka telegramów.

a) W Agencjach pocztowych.

Wszystkie w ciągu dnia względnie w czasie od ostatniego chodu czy też jazdy posłańczej przyjęte telegramy wkłada Agencja pocztowa, zliczywszy ich

ilość, do koperty używanej do przesyłania telegramów pocztą, kopertę tę zalepia, wypełnia na jej stronie adresowej uwidoczniony nadruk i wkłada tę przesyłkę do wiązanki listów poleconych, lub gdyby takiej z braku ich nie było, do wiązanki listów wartościowych, by razem z nimi odeszły pocztą do Urzędu zbiorczego. W karcie wypisuje się w rubryce „zapiski“ ilość odchodzących telegramów słowami: „.....telegramów“.

Za przesyłanie telegramów pocztą z Agencji pocztowej do Urzędu zbiorczego i naodwrot nie pobiera się żadnych opłat. Gdyby nadawca życzył sobie cofnięcia telegramu i zwrotu opłaty, zanim jeszcze telegram odszedł pocztą do Urzędu zbiorczego, należy telegram mimo to odesłać, przyspilić jednak do niego ćwiartkę papieru, na której należy wyrazić żądanie nadawcy. Urząd zbiorczy po wpisaniu telegramu do swego dziennika zwróci wprost należność nadawcy następną pocztą w gotówce urzędowym listem wartościowym.

Wycofanie telegramu po odesłaniu go już do Urzędu zbiorczego jest możliwe tylko w drodze telegraficznej, t. zn. przez nadanie drugiego telegramu do odpowiedniego Urzędu oddawczego.

b) W Urzędzie zbiorczym.

Urząd zbiorczy, otrzymawszy pocztę z Agencji pocztowej, otwiera kopertę z telegramami i sprawdza ich ilość z podaną na jej adresie i w karcie cyfra, następnie przegląda wszystkie telegramy, czy są należycie opłacone, t. zn. oblepione markami odpowiedniej wartości, wypisuje w nagłówkach nazwę Urzędu zbiorczego jako Urząd nadawczy, dzień i godzinę nadejścia pocztą, jako datę nadania i wpisuje je do swego dziennika przyjętych telegramów, oznaczając je numerami nadawcami, jakie wypadną z kolei.

Następnie odtelegrafowuje lub odtelefonowuje je do Urzędu, z którym ma telegraficzne lub telefoniczne połączenie. Czynność tę potwierdza na każdym blankiecie telegraficznym, wypełniając nadruk na ten cel tam umieszczony.

Gdyby Urząd zbiorczy spostrzegł jakiejkolwiek niewłaściwości w telegramach, przyjętych w Agencji pocztowej, należy telegramy mimo to odtelegrafować, jeżeli rodzaj tych usterek nie będzie wymagał bezwarunkowego wstrzymania ich, następnie zaś pocztą zażądać od Agencji w drodze zwykłej pisemnej korespondencji służbowej uzupełnienia braków. Tak samo należy postąpić w razie niedostatecznego opłacenia telegramów. Agencja pocztowa odwrotną pocztą ma braki uzupełnić względnie nadesłać w markach opłaty pobraną dodatkowo od nadawcy dopłatę.

Te ostatnie należy Urząd zbiorczy na odpowiednim telegramie i unieważni je odeiskiem swego stempla kalendarzowego. W razie nadesłania telegramu, którego nadawca żądał cofnięcia, Urząd zbiorczy po uzupełnieniu nagłówka telegramu, wpisaniu go do swego dziennika przyjętych telegramów i zaopatrzeniu go w miejscu, gdzie się wstawia daty odtelegrafowania, odpowiednią notatką, wysyła urzędowym listem wartościowym wprost pod adresem nadawcy należną mu kwotę, którą podejmuje z własnych wpływów telegraficznych. Wydatek wstawi Urząd zbiorczy w swoim dzienniku przyjętych telegramów pod numerem telegramu wycofanego w kolumnie wydatkowej, robiąc stosowną notatkę w kolumnie „uwagi“.

3. Doręczanie telegramów.

Telegramy nadeszłe do Urzędu zbiorczego dla adresatów w miejscowym lub pozamiejscowym okręgu doręczeń Agencji pocztowej uważa Urząd zbiorczy jako telegramy własne, wpisując je zatem do swego dziennika nadeszłych telegramów podług obowiązujących przepisów, robiąc w rubryce „uwagi“ notatkę, n. p. pocztą do....., umieszcza na każdym z nich numer nadejścia, dołącza do każdego telegramu dowód doręczenia (recepis oddawcy), wypełniwszy poprzednio nadruk, i złożywszy je, wkłada do koperty, używanej do przesyłania telegramów pocztą, i odsyła następną okazją do Agencji pocztowej.

Na adresie tej koperty i w karcie w rubryce „zapiski“ podaje się ilość odesłanych telegramów.

Agencja pocztowa, otrzymawszy telegramy, sprawdza ich ilość z cyfrą podaną w karcie i na adresie koperty, ostemplowuje je na odwrotnej stronie stemplem kalendarzowym i doręcza telegramy adresatom w miejscu, tak jak listy, bez żadnych kosztów dla nich, o ile nie mają przed adresem zlecenia „odebrać na pocztę“ (poste-restante), telegramy zaś dla adresatów w okręgu pozamiejscowym umyślnym posłańcem pieszym, jeżeli przed adresem jest wskazówka „posłańcem“, jeżeli zaś jej niema, zatrzymuje telegramy u siebie i doręcza doraźnie za zgłoszeniem się adresatów po odbiór poczty. Agencje pocztowe nie prowadzą dziennika nadeszłych telegramów.

Dowody doręczenia (recepisy oddawcze) podpisane przez odbiorców i doręczycieli telegramów odsyła Agencja pocztowa następną pocztą do Urzędu zbiorczego, podając w karcie w rubryce „zapiski“ ich ilość.

W razie niedoręczenia telegramu z jakiegokolwiek bądź powodu robi Agencja pocztowa na odwrotnej stronie recepty oddawczego stosowną uwagę, wyjaśniającą powód niedoręczenia, i odsyła telegram z receptą do Urzędu zbiorczego, który postąpi dalej podług przepisów o niedoręczonych telegramach.

W razie jeżeli przy doręczeniu telegramu ma być od odbiorcy pobrana jakaś dodatkowa należność a odbiorca ją złoży w gotówce, nalepia Agencja pocztowa na odwrotnej stronie recepty oddawczego odpowiednią ilość marek opłaty, unieważnia je stemplem kalendarzowym i odsyła receptę razem z innemi receptami jak zwykle do Urzędu zbiorczego.

W razie jeżeli odbiorca telegramu żądanej opłaty dodatkowej nie złoży, nie wydaje mu Agencja pocztowa telegramu, odnotowuje na odwrotnej stronie recepty oddawczego powód niedoręczenia i odsyła telegram wraz z receptą do Urzędu zbiorczego, który celem ściągnięcia niepobranej dopłaty od nadawcy telegramu postąpi, jak przepisuje regulamin.

Jeżeli telegram ma być doręczony umyślnym posłańcem poza miejscowym okręgiem doręczeń Agencji pocztowej a odbiorca telegramu należytość posłańcza złoży, zatrzymuje ją sobie posłaniec a Agencja odsyła receptę oddawczą do Urzędu zbiorczego jak zwykle; jeżeli jednak adresat należytości posłańczej nie złoży, telegramu się nie doręcza, lecz postępuje, jak w poprzednim zdaniu powiedziano.

Urząd zbiorczy wysyła należytość posłańcza następną okazją wprost posłańcowi, który z telegramem chodził, urzędowym listem wartościowym i postąpi następnie z niedoręczonym telegramem, jak przepisuje regulamin.

Telegramy, które mają być doręczone umyślnym posłańcem w okręgu pozamiejscowym a za które nadawca złożył zgóry przy nadaniu należytość posłańczą (XPP, XPT), doręcza Agencja pocztowa adresatom bez kosztów dla nich i zawiadania następnie pocztówka służbowa Urząd zbiorczy przy okazji zwrotu recepty oddawczego o wysokości należytości posłańczej, którą tenże Urząd przesyła następnie wprost posłańcowi zapomocą urzędowego listu wartościowego. Celem rozrachunku z nadawcą co do złożonego depozytu postąpi Urząd zbiorczy według regulaminu.

4. Kasowość i rachunkowość.

Ponieważ Agencje pocztowe nie prowadzą ani dziennika przyjętych telegramów ani dziennika nadeszłych telegramów i nie wypłacają należytości posłańczych, nie składają też żadnych rachunków z działu telegraficznego, dlatego także nie robią żadnego miesięcznego zakończenia ani obrachunku z Urzędem zbiorczym.

5. Wykaz pracy.

Z tego samego powodu co pod 4 nie wykazują Agencje pocztowe także żadnych jednostek pracy za przyjęte i doręczone telegramy.

B. W Agencjach pocztowo-telegraficznych.

1. Przyjmowanie telegramów.

Warunki przyjmowania telegramów w Agencjach pocztowo-telegraficznych są takie same jak w Agencjach pocztowych (patrz rozdział II A 1). Ponieważ jednak Agencje pocztowo-telegraficzne odtelegrafowują przyjęte telegramy do Urzędu zbiorczego, prowadzą dziennik przyjętych i odtelegrafowanych telegramów (patrz wzór A) który jest także zarazem dziennikiem aparatowym. Po ztaryfikowaniu telegramu, nalepieniu i unieważnieniu marek opłaty, wypełnieniu całego nadruku w nagłówku, w którym wypisuje się jako Urząd nadawczy nazwę Agencji pocztowo-telegraficznej, wpisuje się telegram do dziennika pod numerem, jaki z kolei na niego wypadnie. Numer ten uwidocznia się na telegramie jako numer nadawczy. Następnie odtelegrafowuje go lub odtelefonowuje Agencja pocztowo-telegraficzna do Urzędu zbiorczego, z którym ma połączenie metaliczne, lub też, gdyby miała połączenie metaliczne z dwoma lub więcej Urzędami, do tego Urzędu, który ze względu na swe inne połączenia łatwiej może dany telegram skierować do miejsca przeznaczenia. Wykonanie tej czynności odnotowuje się w dzienniku przyjętych i odtelegrafowanych telegramów według nadruku i ponadto na blankiecie telegramu w miejscu nadrukiem wskazanem.

Telegramy przyjęte i odprawione ma Agencja pocztowo-telegraficzna przechowywać pod kluczem ułożone w porządku arytmetycznym numerów nadawczych aż do końca każdego miesiąca.

Przy telegramach kredytowanych nie wpisuje się w kolumnie „opłata“ żadnej kwoty, lecz robi kreskę poziomą, zato w kolumnie „uwagi“ pisze się słowo „kredytowany“ z dodaniem nazwy nadającej władzy wojskowej. Urząd zbiorczy uważa odebrane drutem od Agencji pocztowo-telegraficznej telegramy za przechodowe, o ile nie są adresowane do odbiorców w jego siedzibie, i odtelegrafowuje lub odtelefonowuje je dalej. W razie przerwy połączenia metalicznego lub złego stanu przewodnika odsyła Agencja pocztowo-telegraficzna przyjęte telegramy pocztą do Urzędu zbiorczego w sposób podany w rozdziale II A 2 a, odnotowując to w dzienniku przyjętych telegramów.

Urząd zbiorczy, odebrawszy pocztą telegramy, odtelegrafowuje je dalej, potwierdza odtelegrafowywanie na telegramach i wpisawszy je do swego dziennika aparatowego (protokołu korespondencyjnego) odsyła najbliższą pocztą napowrót do nadawczej Agencji pocztowo-telegraficznej, która składa je pomiędzy inne przyjęte telegramy, przechowywane w zamknięciu. Jeżeli nadawca zażąda cofnięcia telegramu, nim jeszcze został odtelegrafowany lub odtelefonowany do Urzędu zbiorczego, wówczas Agencja pocztowo-telegraficzna nie odtelegrafowuje go, lecz pisze na ćwiartce papieru to życzenie nadawcy, przyspila je do telegramu i w kopercie odsyła pocztą do Urzędu zbiorczego z prośbą o zwrócenie nadawcy kwoty należnej po potrąceniu opłaty za cofnięcie telegramu. Urząd zbiorczy wyjmuje przypadającą kwotę z własnej kasy telegraficznej i odsyła ją urzędowym listem wartościowym wprost nadawcy telegramu, telegram zaś Agencji telegraficznej. Podjętą w kasie kwotę zalicza w rozchód we własnym dzienniku przyjętych telegramów pod osobną pozycją, robiąc stosowną adnotację w kolumnie „uwagi“. Ponieważ pod numerem tym brakować mu będzie telegram, wkłada na jego miejsce pomiędzy telegramy przyjęte czysty blankiet telegraficzny (na telegramy służbowe) i pisze na nim odnośny numer nadawczy z uwagą, że pod nim wpisano wydatek za cofnięty telegram z Agencji. Agencja pocztowo-telegraficzna otrzymawszy z powrotem telegram pisze w miejscu, gdzie się wstawia daty odtelegrafowania, słowo „cofnięty“, należność zwrócono listem wartościowym adresatowi przez Urząd zbiorczy, i zrobiwszy stosowną notatkę w dzienniku przyjętych telegramów, wkłada telegram pomiędzy przyjęte telegramy, przechowywane pod zamknięciem.

2. Doręczanie telegramów.

Telegramy odebrane na aparacie telegraficznym lub telefonicznym wpisuje Agencja pocztowo-telegraficzna do dziennika nadeszłych telegramów (patrz wzór B), wypełniając wszystkie kolumny z wyjątkiem dat doręczenia, oznacza każdy odebrany telegram numerem nadejścia, wystawia do każdego telegramu dowód doręczenia (recepis oddawczy) i w końcu zamyka je.

Telegramy do adresatów w miejscu, o ile nie mają przed adresem wskazówki „odebrać na pocztę“ lub „odebrać w telegrafie“, doręcza Agencja pocztowo-telegraficzna zaraz po ich nadejściu przez służącego lub listonosza lub wogóle do tego nadająca się osobę. Telegramy zaś do adresatów poza siedzibą Agencji pocztowo-telegraficznej doręcza się, o ile mają przed adresem wskazówkę „posłańcem“ lub „XPP“ albo „XPT“, umyślnym posłańcem pieszym.

Daty doręczenia odnotowuje się w dzienniku nadeszłych telegramów w kolumnie do tego przeznaczonej a recepty oddawcze składa się w porządku arytmetycznym numerów nadejścia i przechowuje do końca miesiąca.

Za telegramy, które mają przed adresem zlecenie „posłańcem“, ma należytość posłańca opłacić adresat, jeżeli on ją złoży, zatrzymuje ją sobie posłańcem, jeżeli zaś jej nie złoży, wypłaca posłańcowi należytość za doręczenie Agencja pocztowo-telegraficzna, biorąc potrzebną kwotę z kasy markowej i wstawia ją w rozchód do rachunku należności wypłaconych za doręczenie telegramów poza siedzibą Urzędu. Celem ściągnięcia tej należności od nadawcy telegramu postępuje następnie Agencja pocztowo-telegraficzna po myśli przepisów regulaminu.

Tak samo należy postąpić, gdy telegram doręczony umyślnym posłańcem w okręgu pozamiejscowym miał przed adresem zlecenie „XPP“ lub „XPT“. Obrachunek z nadawcą telegramu co do złożonego depozytu przeprowadza Agencja pocztowo-telegraficzna tak samo jak każdy Urząd telegraficzny.

W razie jeżeli przy doręczeniu telegramu adresat ma złożyć jaką dodatkową opłatę, nalepia Agencja pocztowo-telegraficzna na odwrotnej stronie dowody doręczenia (recepisu oddawczego) odpowiednią ilość marek opłaty i unieważnia je stemplem kalendarzowym. Gdyby adresat odmówił złożenia dodatkowej opłaty, należy zastosować postępowanie wskazane regulaminem.

3. Rachunkowość i miesięczne zakończenie.

Rachunkozdawstwo i miesięczne zakończenie odbywa się w dziale telegraficznym Agencji pocztowo-telegraficznej zupełnie tak samo jak w dziale pocztowym. Przy końcu miesiąca przedkłada się Urzędowi zbiorczemu zamknięty dziennik przyjętych telegramów wraz z telegramami, dziennik nadeszłych telegramów wraz z receptami oddawczymi i ewentualnie niedoręczonymi telegramami, wreszcie rachunek wypłaconych należności za doręczenie telegramów poza siedzibą Urzędu, z którym postępuje się zupełnie tak samo, jak z wykazem należności ekspresowych.

Urząd zbiorczy sprawdza te dzienniki tak jak wykazy z działu pocztowego i dopisuje sumy przychodów i rozchodów Agencji pocztowo-telegraficznej do własnych, jak to wskazują odnośne przepisy wykonawcze dla działu pocztowego (patrz rozdz. F I—IV i G).

4. Wykaz pracy.

W wykazie pracy wpisuje Agencja pocztowo-telegraficzna w rubryce 4 ilość przyjętych telegramów a w rubryce 10 ilość wszystkich nadeszłych telegramów tak doręczonych jak i niedoręczonych.

III. Służba telefoniczna.

A. W Agencjach, które są tylko rozmównicą telefoniczną.

1. Uwagi ogólne.

Publiczne rozmównice telefoniczne, urządzone przy Agencjach pocztowo-telegraficznych mają połączenie z centralnym biurem telefonicznym w siedzibie Urzędu zbiorczego. O ile przewodnik, łączący rozmównicę z centralnym biurem, ze względu na swą długość nie jest linią międzymiastową, należy rozmównica do miejscowej sieci telefonicznej tejże miejscowości, rozmowy zatem uchodzą pomiędzy rozmównicą a tą siecią za lokalne, w przeciwnym zaś razie, t. zn. jeżeli rozmównica publiczna w Agencji pocztowo-telegraficznej połączona jest z centralnym biurem w Urzędzie zbiorczym zapomocą przewodnika międzymiastowego, uchodzą rozmowy pomiędzy obydwoma miejscowościami za międzymiastowe.

Publiczne rozmównice telefoniczne w Agencjach pocztowo-telegraficznych zajmują się pośrednictwem w przeprowadzaniu rozmów lokalnych i międzymiastowych i przyjmują i doręczają wezwania do rozmowy.

2. Rozmowy.

Gdy chcący rozmawiać telefonem z mównicy publicznej zgłosi się w Agencji i poda miejscowość i numer abonenta, z którym ma przeprowadzić rozmowę, wpisuje Agencja zgłoszenie do dziennika ruchu telefonicznego (patrz wzór C) podług pierwszych ośmiu rubryk, pobiera przypadającą opłatę i wstawia datę zgłoszenia do karty telefonicznej (patrz wzór D) i wzywa centralne biuro, z którym jest połączone, by uskuteczniło żądane przez zgłaszającego się połączenie.

Dopiero po ukończeniu rozmowy nalepia Agencja na odwrotnej stronie karty telefonicznej marki opłaty w wysokości pobranej opłaty, unieważnia je stemplem kalendarzowym, wpisuje w dzienniku wysokość pobranej opłaty, czas przeprowadzenia rozmowy, czas jej trwania, t. zn. ilość jednostek, i składa podpisaną kartę, do której także wpisuje datę przeprowadzenia rozmowy, pomiędzy inne karty z rozmów, przedtem już przeprowadzonych.

Karty telefoniczne, oblepione markami, należy przechowywać w porządku arytmetycznym, pod zamknięciem aż do końca każdego miesiąca. Gdyby rozmowa nie przysłała do skutku z powodu niemożności osiągnięcia żadanego połączenia lub zepsucia się w międzyczasie linii albo aparatów a zgłaszający zrzeknie się rozmowy, zwraca mu Agencja pocztowo-telegraficzna złożoną opłatę, odnotowując w dzienniku ruchu telefonicznego cofnięcie rozmowy, przekreśla kartę telefoniczną nakrzyż z dopiskiem „rozmowa cofnięta“ i wkłada nieoblepioną markami między inne, jak wyżej powiedziano.

3. Wezwania do rozmowy.

Gdy chcący kogoś mieszkającego w innej miejscowości, która ma międzymiastowe połączenie telefoniczne, wezwać do rozmowy telefonicznej, zgłosi się w Agencji pocztowo-telegraficznej z życzeniem wysłania wezwania do telefonu, postępuje się zupełnie analogicznie, jak powiedziano w poprzednim rozdziale, z tą tylko różnicą, że zamiast karty telefonicznej wypełnia się „wezwanie do telefonu“ (patrz wzór E) i na jego odwrotnej stronie nalepia marki opłaty, które się unieważnia odciskiem stempla kalendarzowego.

Przyjęte w Agencji pocztowo-telegraficznej wezwanie do rozmowy telefonicznej nie może być cofnięte telefonicznie, lecz tylko przez wysłanie telegramu.

Wezwanie do telefonu po wpisaniu do dziennika ruchu telefonicznego odfononowuje Agencja pocztowo-telegraficzna o ile możności wprost do centralnego biura miejsca przeznaczenia, jeżeli zaś to niemożliwe, to do Urzędu zbiorczego.

Dla wezwań do telefonu nie prowadzi Agencja pocztowo-telegraficzna osobnego dziennika ruchu telefonicznego, lecz wpisuje je do wspólnego dziennika razem z kartami telefonicznymi po kolei jak przychodzą, raz kartę, to znowu wezwanie i t. d., zachowując wspólny porządek arytmetyczny numerów. Przecho-
wuje się wypełnione i oblepione markami opłaty wezwania razem z kartami telefonicznymi do końca miesiąca.

Nadechodzące z Urzędu zbiorczego lub z innego centralnego biura telefonicznego wezwania do rozmowy wciąga Agencja pocztowo-telegraficzna do dziennika ruchu telefonicznego, wypełnia używany do tego druk i oznaczywszy go numerem porządkowym doręcza go wezwanemu tak jak telegram, t. zn. zaraz. Za doręczenie wezwania wypłaca się posłańcowi należytość w kwocie (1) jednego Zł., która wziawszy z kasy markowej zapisuje Agencja pocztowo-telegraficzna w dzienniku ruchu telefonicznego w kolumnie do tego przeznaczonej.

Gdy wezwany zgłosi się w mównicy z wezwaniem, zapowiada Agencja pocztowo-telegraficzna w Urzędzie zbiorczym zamówioną rozmowę i po przeprowadzeniu jej wpisuje do dziennika ruchu tak samo, jak powiedziano w rozdziale poprzednim pod 2.

Każdy rozmawiający z publicznej mównicy ma złożyć przypadającą za rozmowę opłatę. Tylko w wypadkach, gdy obaj, t. zn. i wzywający i wezwany, rozmawiają z mównicy publicznej, opłaca należytość tylko ten, który wysłał wezwanie do rozmowy, wezwany zatem rozmawia wówczas bezpłatnie. Celem uniknięcia w takich wypadkach podwójnej opłaty, mają się obie mównice co do tego porozumieć, t. zn. upewnić się, że opłata została przez wzywającego złożoną. Jeżeli wezwanie do rozmowy wysłał abonent, wówczas wezwany, rozmawiając z mównicy, winien należytość za rozmowę uiścić.

4. Rachunkowość i miesięczne zakończenie.

Rachunkowość i miesięczne zakończenie w dziale telefonicznym odbywa się analogicznie jak w dziale telegraficznym. Z końcem miesiąca zamyka Agencja pocztowo-telegraficzna dziennik ruchu telefonicznego tak jak wykaz należytości ekspresowych i odsyła go wraz z kartami telefonicznymi i wezwaniem do rozmowy do Urzędu zbiorczego.

Urząd zbiorczy prowadzi u siebie dokładną ewidencję wszystkich rozmów i wezwań do telefonu, które wyszły z Agencji pocztowo-telegraficznej, t. zn. takich, za które rozmawiający winni byli złożyć przypadającą opłatę, ażeby po nadesłaniu dziennika ruchu telefonicznego mógł sprawdzić, czy Agencja pocztowo-telegraficzna rzeczywiście wszystkie rozmowy i wezwania wstawiła do niego i przypadającą opłatę pobrała.

5. Wykaz pracy.

W wykazie pracy wstawia Agencja pocztowo-telegraficzna w rubryce 18 cyfrę, jaką otrzyma po zamknięciu dziennika ruchu telefonicznego w pierwszej kolumnie, t. zn. „numer porządkowy“, gdyż cyfra ta przedstawia sumę wszystkich rozmów z mównicy i wszystkich wezwań do rozmowy tak wysłanych jak i odebranych. Każdy z tych aktów telefonicznych liczy się jako jednostka pracy.

B. W Agencjach, które są także centralnem biurem telefonicznem.

Agencje pocztowo-telegraficzne, które prócz tego że posiadają publiczną rozmównicę telefoniczną, są także centralnem biurem telefonicznem, czy to głównem czy to pomocniczem, z którym są połączone telefony abonentów, zajmują się prócz ruchu telefonicznego z mównicy także wykonywaniem połączeń miejscowych

między uczestnikami (abonentami), pośrednictwem w przeprowadzaniu przez nich rozmów międzymiastowych, jako też odbieraniem od nich i oddawaniem im telegramów przez telefon.

Dla ruchu telefonicznego z mównicy publicznej prowadzą także Agencje pocztowo-telegraficzne taki sam dziennik jak Agencje, które są tylko mównicami publicznymi i tak samo go zamykają. Dla wykonywania połączeń pomiędzy poszczególnymi telefonami uczestników w ruchu miejscowym nie prowadzą Agencje pocztowo-telegraficzne żadnego protokołu i nie wykazują z tego tytułu żadnych jednostek pracy w wykazie pracy. Dla ewidencji rozmów telefonicznych, przeprowadzanych z telefonów abonentów i telegramów oddawanych i odbieranych od nich telefonem prowadzi się odrębny dziennik ruchu telefonicznego (patrz wzór *F*), który jest zarazem podstawą do zestawienia rachunku dla poszczególnych uczestników.

Należność za rozmowy i telegramy kredytuje się uczestnikom do końca każdego miesiąca, poczem w pierwszych dniach następnego miesiąca przesyła się im rachunek do wyrównania.

Osobne przepisy określają dokładnie sposób postępowania przy zestawianiu tych rachunków, ksiązkowaniu pobranych kwot i t. d. Agencje pocztowo-telegraficzne nie zajmują się sporządzaniem takich rachunków i ściąganiem odnośnych kwot od abonentów, lecz odsyłają dziennik ruchu telefonicznego z końcem miesiąca do Urzędu zbiorczego, a ten zestawwszy rachunki przesyła je abonentom do wyrównania jako listy polecane za pobraniem albo zlecenia pocztowe. Ten pierwszy sposób należy na razie stosować tylko na obszarze b. Kongresówki.

Każda rozmowa międzymiastowa, którą przeprowadzają abonenci czy to jako wzywający czy to jako wezwani, i każdy telegram odebrany od abonentów lub oddany im telefonem liczy się jako jednostka pracy w dziale telefonicznym. Stosownie do tego wstawia Agencja jako Urząd telefoniczny w wykazie pracy w rubryce 20 sumę tych rozmów i telegramów.

Warszawa, dnia 12 grudnia 1919 r.

Wzór C.

Agencja pocztowo-telegraficzna

Miesiąc

192

Sieć lokalna

No. załącz. rozmównicy

No. i nazwa linii międzymiastowej

Dziennik

ruchu telefonicznego w rozmównicach.

Numer porządkowy	Czas zgłoszenia rozmowy lub wezwania do rozmowy, lub czas nadejścia wezwania do rozmowy			Wezwany		Wzywający		Czas rozpoczęcia rozmowy lub odtelefonowania wezwania	Ilość jednostek rozmowy	Opłata w markach za rozmowy lub wezwania do rozmowy		Wydatki na posłańców za doręczenie wezwań do rozmowy		Uwagi
	dzień	godz.	minut.	Nazwa miejscowości	Numer telefonu	Nazwa miejscowości	Numer telefonu			zł. gr.		zł. gr.		
										godz.	min.	zł.	gr.	
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
0														
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
0														

Do przeniesienia

Wzór D.No. porz. dzien.**Karta telefoniczna.**

Rozmowę telefoniczną z (mównicą) abonentem No.
w, którą zgłoszono
dnia 192... o godz. min.
p..... poł., przeprowadzono o godz. min. p..... poł.
....., dnia 192....

Podpis Agencji:

Uwaga: Na odwrotnej stronie miejsce do nalepiania marek opłaty.

Wzór E.No. porz. dzien.**Wezwanie do telefonu.**

Pan(i) w wzywa
Pana(ią) w ul.
No., do rozmowy telefonicznej na dzień
..... 192... o godz. min. p..... poł.
Wezwanie odtelefonowano do
dnia 192... o godz. min. p..... poł.
....., dnia 192....

Podpis Agencji:

Uwaga: Na odwrotnej stronie miejsce do nalepiania marek opłaty.

No. 4779/775/I.

52.

Ustawa

z dnia 19 grudnia 1919 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 28 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. No. 63, poz. 377) o przyznaniu funkcjonarjuszom państwowym, nauczycielom szkół powszechnych i profesorom zakładów teologicznych nadzwyczajnego dodatku drożyznianego.

Art. 1.

Art. 6. ustawy z dnia 28 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. No. 63) o przyznaniu funkcjonarjuszom państwowym, nauczycielom szkół powszechnych i profesorom zakładów teologicznych nadzwyczajnego dodatku drożyznianego — otrzymuje brzmienie następujące:

„Osoby, uprawnione w myśl niniejszej ustawy do poboru dodatku drożyznianego, jeśli stanowią jedną rodzinę i mają jedno wspólne gospodarstwo domowe, będą wyłączone z liczby jej członków przy obliczeniu wysokości dodatku drożyznianego w myśl art. 2 niniejszej ustawy.“

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Skarbu.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:

Tramczyński.

Prezydent Ministrów:

L. Skulski.

Minister Skarbu:

W. Grabski.

No. 4779/775/I.

53.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. No. 2 z r. 1920, poz. 8) w sprawie zmiany ustawy z dnia 28 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. No. 63, poz. 377) o przyznaniu funkcjonarjuszom państwowym, nauczycielom szkół powszechnych i profesorom zakładów teologicznych nadzwyczajnego dodatku drożyznianego.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. No. 2 z r. 1920, poz. 8) zarządza się, co następuje:

Art. 1.

Przepis art. 11 rozporządzenia wykonawczego (Monitor Polski z dnia 18 sierpnia 1919 r., No. 184) do ustawy z dnia 28 lipca 1919 r. (Dz. Pr. P. P. No. 63, poz. 377) o przyznaniu funkcjonarjuszom państwowym, nauczycielom szkół powszechnych i profesorom zakładów teologicznych nadzwyczajnego dodatku drożyznianego znosi się.

Art. 2.

Nadzwyczajny dodatek drożyzniany, przyznany ustawą z dnia 28 lipca 1919 (Dz. Pr. P. P. No. 63, poz. 377) należy wypłacać, poczynając od dnia 1 stycznia 1920 r., także tym osobom, które były od niego wykluczone na zasadzie art. 6 powołanej ustawy i art. 11 ustępu I rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy.

Art. 3.

W myśl art. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. No. 2 z r. 1920, poz. 8) wyłączać należy przy obliczaniu wysokości dodatku drożyznianego dla głowy rodziny (ojca, męża, matki, wdowy) następujące osoby:

1. żonę funkcjonariusza, jeśli jest uprawnioną do pobierania dodatku drożyznianego i jeśli prowadzi z nim jedno wspólne gospodarstwo domowe;

2. te z dzieci, które są uprawnione do pobierania dodatku drożyznianego, bez względu na to, czy mają z głową rodziny jedno wspólne gospodarstwo domowe lub nie (art. 4, ustęp 2, rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 28 lipca 1919 r., Dz. Pr. P. P. No. 63, poz. 377).

Art. 4.

Jeśli z liczby członków rodziny wyłączona zostaje żona (art. 3, punkt 1, niniejszego rozporządzenia), traktuje się męża pod względem wymiaru dla niego dodatku drożyznianego narówni z funkcjonariuszami stanu wolnego (bezdzielnymi wdowcami), jeśli nie ma dzieci, lub jeśli dzieci te winny być wyłączone z liczby członków rodziny w myśl punktu 2, art. 3, niniejszego rozporządzenia, w przeciwnym zaś razie traktuje się go narówni z wdowcami, mającymi dzieci.

Wyłączenie jednego lub więcej dzieci z liczby członków rodziny (art. 3, punkt 2, niniejszego rozporządzenia) powoduje niższy wymiar dodatku dla funkcjonariuszy żonatych, wdowców i wdów tylko w tych wypadkach, gdy pozostała ilość dzieci, które mogą być przy wymiarze uwzględnione, jest mniejszą od ilości uzasadniającej dotychczasowy wyższy wymiar dodatku.

Art. 5.

Przy obliczaniu dodatku dla osób oznaczonych w art. 2 niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lipca 1919 (Dz. Pr. P. P. No. 63, poz. 377), tudzież przepisy rozporządzenia wykonawczego do tejże ustawy ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 19 grudnia 1919 (Dz. Pr. P. P. No. 2 z r. 1920, poz. 8) i niniejszym rozporządzeniem.

Art. 6.

Spowodowany wyłączeniem osób z liczby członków rodziny niższy wymiar dodatku drożyznianego dla głowy rodziny nastąpić ma z dniem 1 lutego 1920 r.

Art. 7.

Jeśli władza, wyznaczająca wysokość dodatku drożyznianego (art. 2 rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 28 lipca 1919 r., Dz. Pr. P. P. No. 63, poz. 377), nie jest powołaną do wyznaczania dodatku dla głowy rodziny i jej członków, winna zawiadomić właściwą władzę przełożoną głowy rodziny o przyznaniu dodatku dla członków rodziny.

Warszawa, dnia 21 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski.

No. 5444/909/I.

54.

Ustawa

z dnia 27 stycznia 1920 r. w sprawie przyznania nadzwyczajnego dodatku drożyznianego urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym, egzekutorom podatkowym, funkcjonarjuszom kolei państwowych, nauczycielom szkół powszechnych, zawodowych, państwowych szkół średnich, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz szkół wyższych.

Art. 1.

Sejm upoważnia Rząd do przyznania tak etatowym, jak i nieetatowym urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym, egzekutorom podatkowym, funkcjonarjuszom kolei państwowych, nauczycielom szkół powszechnych, zawodowych państwowych szkół średnich, seminarjów nauczycielskich i preparand, oraz szkół wyższych nadzwyczajnego dodatku drożyznianego, poczynwszy od 1 stycznia 1920 r., aż do czasu uregulowania poborów służbowych, w następujących procentach od zasadniczych miesięcznych uposażeń wraz ze wszystkimi dotychczasowymi dodatkami drożyznianymi.

Przy miesięcznem uposażeniu wraz z dodatkami	Wymiar miesięcznego zasiłku drożyznianego w Mk.				
	Dla nieżonatych i niezamężnych, dla żonatych i zamężnych bezdzietnych, o ile oboje pobierają uposażenie ze skarbu państwa, oraz dla zamężnych, o ile ich mężowie, jako osoby wojskowe, otrzymują w myśl ustawy z 12 czerwca 1919 r. dodatki na żonę i dzieci	Dla żonatych i zamężnych bezdzietnych lub z 1 dzieckiem, dla wdowców lub wdów z 2 dzieci	Dla żonatych lub zamężnych z 2 dziećmi, dla wdowców lub wdów z 3 dzieci	Dla żonatych lub zamężnych z 3 dziećmi, dla wdowców lub wdów z 4 dzieci	Dla żonatych i zamężnych z 4 lub więcej dziećmi, dla wdowców i wdów z 5 i więcej dzieci
Do 1000 Mk. włącznie	65%	75%	85%	95%	100%
Ponad 1000 Mk.	60%	70%	80%	90%	100%

Art. 2.

Przy oznaczeniu wysokości procentu należy uwzględniać dzieci nieletnie, nie zarabiające, a będące na utrzymaniu rodziców do 18 roku życia włącznie; dzieci zaś będące jeszcze w zakładach naukowych aż do ukończenia studjów, nie dalej jednak, niż do 24 roku życia włącznie.

Art. 3.

Pracownikom kontraktowym może być podwyższone pobierane przez nich uposażenie umowne w razie rzeczywistej potrzeby za uprzednią zgodą Ministra Skarbu w drodze rewizji zawartej z nimi umowy.

Art. 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 5.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:
Trampczyński.

Prezydent Ministrów:
L. Skulski.

Minister Skarbu:
W. Grabski.

(Dz. Ust. No. 7 z dnia 31 stycznia 1920 r., poz. 47.)

No. 5444/909/I.

55.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 27 stycznia 1920 r. o przyznaniu nadzwyczajnego dodatku drożynianego urzędnikom i funkcjonariuszom państwowym, egzekutorom podatkowym, funkcjonariuszom kolei państwowych, nauczycielom szkół powszechnych, zawodowych, państwowych szkół średnich, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz szkół wyższych.

Na zasadzie artykułu 5 ustawy z dnia 27 stycznia 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 27 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Rzp. P. No. 7, poz. 47), o przyznaniu nadzwyczajnego dodatku drożynianego urzędnikom i funkcjonariuszom państwowym, egzekutorom podatkowym, funkcjonariuszom kolei państwowych, nauczycielom szkół powszechnych, zawodowych, państwowych szkół średnich, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz szkół wyższych, zarządzam co następuje:

Art. 1.

Władza powołana do asygnowania poborów wymierza wysokość nadzwyczajnego dodatku drożynianego, przyznanego wspomnianą ustawą, na podstawie deklaracji, przedkładanych jej w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1919 r. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu No. 22, poz. 316), w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 28 lipca 1919 r. (Dziennik Praw P. P. No. 63, poz. 377), o nadzwyczajnym dodatku drożynianym.

Funkcjonariuszy, którym dodatek drożyniany wymierzyć należy przy uwzględnieniu liczby dzieci, wymienionych w art. 2 ustawy z 27 stycznia 1920 r., należy wezwać, by uzupełnili deklarację przez podanie wieku dzieci, o ile zaś one są w wieku od lat 18 do 24 włącznie, by udowodnili przez przedłożenie zaświadczenia odnośnego zakładu naukowego, że pozostają one na studiach.

Art. 2.

Przy oznaczeniu wysokości procentów mogą być uwzględnione tylko dzieci, wymienione w art. 2 ustawy, które są na wyłącznem utrzymaniu osoby upoważnionej do pobierania dodatku, w żadnym zaś razie dzieci, które pobierają jakiekolwiek uposażenie ze Skarbu Państwa.

Art. 3.

Nadzwyczajny dodatek drożyzniany należy wypłacić również pracownikom kontraktowym, pełniącym funkcje pracowników etatowych, których uposażenie oznaczone jest w wymiarach, przewidzianych w tabeli płac do „Tymczasowych przepisów służbowych“, a z którymi nie zawarto pisemnej dwustronnej umowy służbowej.

Jeżeli uposażenie pracownika kontraktowego przewyższa uposażenie, unormowane tabelą płac urzędników państwowych, dołączoną do „Tymczasowych przepisów służbowych“, lub jeżeli z pracownikiem zawarto dwustronną pisemną umowę, a władza powołana do asygnowania poborów kontraktowych zamierza je podwyższyć, natenczas uczynić to winna w drodze rewizji dotychczasowej umowy, po uzyskaniu uprzedniej zgody Ministerstwa Skarbu, któremu prześle projekt nowej umowy i poda te wszystkie szczegóły, które mają uzasadnić podwyższenie dotychczasowego uposażenia umownego.

Art. 4.

Funkcjonariuszy, żyjących w separacji z żoną, uważa się pod względem wymiaru dodatku za żonatych, jeżeli są prawnie zobowiązani do utrzymania żony, o ile ta nie zajmuje stanowiska, upoważniającego do poboru dodatku, w przeciwnym razie traktuje się ich narówni z wdowcami.

Art. 5.

Wdowy lub wdowcy bezdzietni lub z jednym dzieckiem winni być uważani przy wymiarze dodatku narówni z niezamężnymi lub niezżonatymi.

Art. 6.

Zamężne, których mężowie, jako osoby wojskowe, otrzymują, w myśl ustawy z dnia 12 czerwca 1919 r., dodatki na żony i dzieci, winne być traktowane przy wymiarze dodatku jak niezamężne.

Art. 7.

Do osób, pobierających uposażenie ze Skarbu Państwa, a stanowiących jedną rodzinę, mają zastosowanie postanowienia art. 3 i 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1920 r. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu No. 3, poz. 48).

Art. 8.

Przy obliczaniu nadzwyczajnego dodatku drożyznianego dla osób z uposażeniem miesięcznym nieco ponad 1000 Mk., okaże się, że dodatek ten będzie mniejszy, aniżeli dodatek dla osób w tej samej kolumnie tabeli ustawowej z uposażeniem 1000 Mk., lub nieco niższem.

Przyznanie tak obliczonego dodatku byłoby niezgodne z tendencją ustawy. Wobec czego należy w tych wypadkach nadzwyczajny dodatek drożyzniany uzupełnić do wysokości przypadającej dla osób tej samej klasy (kolumny) z uposażeniem miesięcznym 1000 Mk.

Art. 9.

Jeżeli z obliczenia wypadną kwoty w markach i fenigach, natenczas należy kwoty w fenigach uzupełnić do 1 Mk.

Art. 10.

Odnosnie do zmian w stosunkach osobowych, uzasadniających wysokość dodatku, jako też co do odpowiedzialności dyscyplinarnej za przekroczenie postanowień tego rozporządzenia, mają analogiczne zastosowanie postanowienia art. 12, 13 i 14 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1919 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu No. 22, poz. 316).

Art. 11.

Nadzwyczajny dodatek drożyzniowy za miesiąc styczeń wyasygnować należy zaraz po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia, dodatek za luty należy wyasygnować po 20 lutego r. b. po potrąceniu kwot, wypłaconych zaliczkowo, w myśl rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 27 stycznia 1920 r., L. 10236/20, S. III.

Warszawa, dnia 9 lutego 1920 r.

Minister Skarbu:

Wł. Grabski.

No. 3751/575/I.

56.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 16 stycznia 1920 r. w przedmiocie diet i kosztów podróży dla funkcjonariuszy państwowych na terytorjum b. zaboru rosyjskiego.

I. Urzędnikom państwowym etatowym i nieetatowym przyznaje się od dnia 1 stycznia 1920 r. aż do dalszego zarządzenia:

1. w razie podróży służbowych (komisyjnych) do miejscowości, leżących poza zwykłym ich miejscem służbowym, bez względu na odległość miejscowości:

- a) dietyienne;
- b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kołowej;
- c) kosztu przewozu bagażu;

2. w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

- a) dietyienne dla funkcjonariusza państwowego, czyli także dla jego żony i dzieci;
- b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kołowej funkcjonariusza, jego żony i dzieci, tudzież jednej osoby ze służby, jeśli funkcjonariusz jest żonatym lub wdowcem, mającym dzieci;
- c) ryczałt na pokrycie kosztów przenosin.

II. Dietyienne wynoszą w razie podróży służbowych w obrębie Państwa:

Dla urzędników kategorji płacy	Marek dziennie	Dla urzędników kategorji płacy	Marek dziennie
I	125	VII	50
II	100	VIII	45
III	85	IX	40
IV	75	X	35
V	65	XI	35
VI	55		

Dla żony funkcjonariusza przyznaje się diety w wysokości 75%, zaś dla dzieci jego w wysokości 50% powyższego wymiaru.

Wysokość diet w razie podróży służbowych poza granicami Państwa unormują osobne przepisy.

Jeżeli spowodowany podróżą służbowa pobyt w tej samej miejscowości trwa dłużej niż 14 dni, to oznaczone w ustępie I pod 1 i 2 diety zmniejszają się, począwszy od piętnastego dnia o 25%.

III. Podstawą obliczania wysokości diet, wyznaczonych w punkcie II dla urzędników zaliczonych do pewnej kategorii płacy, jest ta kategoria płacy, do której odnośny urzędnik został zaliczony, bez względu na wysokość faktycznie przez niego pobieranej płacy.

IV. Urzędnikom niezaliczonym do żadnej kategorii płacy należą się diety wedle tej kategorii płac zasadniczych (wraz z dodatkiem ekonomiczno-wojennym), oznaczonych w tabeli dołączonej do Tymczasowych Przepisów służbowych z dnia 11 czerwca 1918 r. (Dz. P. No. 6, poz. 13), jakiej odpowiada ich płaca, a jeśli ich płaca leży w granicach dwu bezpośrednio po sobie następujących kategorii płac, kategorii bezpośrednio niższej.

V. Jednostką obliczania diet jest 24-godzinny przeciąg czasu.

Przeciąg czasu krótszy niż 24 godzin liczy się za pełną jednostkę, jeśli cała czynność komisyjna trwa 6 godzin lub dłużej, w innych zaś wypadkach nie uwzględnia się go.

Diety należą się urzędnikom państwowym także za niedziele i dni świąteczne, przypadające w czasie trwania podróży służbowych.

VI. Koszta podróży obejmują ceny biletów jazdy koleją lub statkiem, wydatki na dorożki (podwozy) z dworca i na dworzec, względnie z przystani i do przystani, oraz wydatki na tragarzy.

Zwrot kosztów przewozu bagażu podróznego należy się, o ile podróż służbowa trwa więcej, niż 14 dni.

Urzędnikom I do V kategorii płacy włącznie zwraca się cenę biletu I klasy, urzędnikom VI do IX kategorii płacy włącznie cenę biletu II klasy, a urzędnikom X i XI kategorii płacy cenę biletu III klasy. Jeśli na statkach są tylko dwie klasy, zwraca się urzędnikom I do IX kategorii płacy włącznie cenę biletu I klasy, a urzędnikom X i XI kategorii cenę biletu II klasy.

Urzędnikom niezaliczonym do żadnej kategorii płacy zwraca się cenę biletu stosownie do tej kategorii płacy, wedle której wyznacza się im diety. Służbie urzędnika zwraca się zawsze bilet najniższej klasy.

Wydatki na dorożki z dworca i na dworzec (z przystani i do przystani) zwraca się wedle obowiązującej taryfy dorożkarskiej, o ile odległość ta nie wynosi więcej niż 2 kilometry.

Przy odległościach większych zwraca się te wydatki, jak wogóle kosztą podróży kołowej, wedle taryfy obowiązującej w każdym powiecie dla podwód, dostarczanych w razie podróży służbowych urzędników państwowych.

W razie stwierdzonej niemożliwości dostarczenia podwód zwraca się kosztą podróży kołowej w faktycznie wydanej kwocie, o ile kwota ta odpowiada praktykowanym w miejscu cenom najmu i wysokość jej została należycie wykazana.

Wydatki na tragarzy zwraca się w faktycznie wydanej kwocie, o ile ta nie wynosi więcej niż 3 marki za usługi tragarza w jednej miejscowości.

VII. Wysokość ryczałtu na przenosiny wynosi dla funkcjonariuszy stanu wolnego i bezdzietnych wdowców jednomiesięczną płacę, dla żonatych i mających na utrzymaniu 1 lub 2 dzieci, dalej dla wdowców, mających na utrzymaniu nie więcej niż 3 dzieci, dwumiesięczną płacę, w końcu dla żonatych, utrzymujących więcej niż 2 dzieci, lub wdowców, utrzymujących więcej niż 3 dzieci, trzymiesięczną płacę.

Podstawą obliczenia jest płaca zasadnicza wraz z ewentualnymi dodatkami za lata służby, jednak bez dodatku ekonomiczno-wojennego i innych dodatków drożynianych.

Przy przeniesieniach z okazji awansu miarodajną jest płaca uzyskana w drodze awansu.

Dla urzędników niezaliczonych do żadnej kategorii płacy określa się ryczałt w wysokości zasadniczych poborów tej kategorii płacy, wedle której określa się wysokość diet (punkt IV).

VIII. Urzędnicy państwowi, odbywający podróże służbowe, mają używać takich środków przewozu, które, nie narażając celu podróży na niepotrzebną zwłokę, połączone są z najmniejszymi kosztami dla Skarbu Państwa.

IX. Urzędnikom państwowym, powołanym z innej części Polski do służby na obszarze b. zaboru rosyjskiego, przysługują należności określone w punkcie I niniejszego rozporządzenia z tem, że podstawą obliczenia ryczałtu na przewóz mebli jest zasadnicza płaca wraz z ewentualnymi dodatkami za lata służby, połączona z tem stanowiskiem, na które zostali powołani.

X. W poszczególnych wypadkach mogą być urzędnikom przyznawane, za zgodą Ministerstwa Skarbu, tytułem zwrotu kosztów przeniesienia kwoty rzeczywiste poniesionych wydatków, o ile będą zarachowane i należycie udokumentowane.

XI. Przepisy zawarte w punktach I, V, VI, VII, VIII, IX niniejszego rozporządzenia mają analogiczne zastosowanie do niższych funkcjonariuszy państwowych, nie należących do kategorii urzędników, z następującymi zmianami:

1. w razie podróży służbowych należą się im diety dzienne w połowie wysokości diet, wyznaczonych dla urzędników najniższej kategorii płacy;

2. zwraca się im, tudzież w wypadkach przeniesień także ich żonom i dzieciom, lecz nie ich służbie — cenę biletów III klasy, względnie cenę biletów II klasy, jeśli na statkach są tylko 2 klasy.

XII. Osobom postronnym, powołanym na służbę państwową, nie przysługują należności, niniejszem rozporządzeniem określone.

XIII. Przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1920 r.; nie mają one jednak zastosowania do podróży służbowych i przeniesień, jakie miały miejsce przed tym dniem, choćby nawet odnośne rachunki nie zostały do tej chwili sprawdzone i zrealizowane.

XIV. Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia, powołane jest Ministerstwo Skarbu.

XV. Niniejsze rozporządzenie znosi wszystkie poprzednie rozporządzenia i przepisy, tego przedmiotu dotyczące.

Prezydent Ministrów:

L. Skulski.

Minister Skarbu:

Wł. Grabski.

No. 1741/231/II.

57.

Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów

w sprawie zakazu przewozu pocztą artykułów wyłączonych od wolnego obrotu.

Wobec trudnego gospodarczego położenia Kraju i nadużywania transportu pocztowego do przemycania artykułów pierwszej potrzeby w celach lichwy i spekulacji, zarządza, na podstawie art. 10 Ustawy o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu z dnia 27 maja 1919 r. (Dz. P. P. No. 4 z 1919 r.), co następuje:

1.

Wszystkie Urzędy pocztowe mają prowadzić dokładny wykaz artykułów, które podlegają ograniczeniom w obrocie wewnętrznym. Przez obrót wewnętrzny należy rozumieć w odróżnieniu od obrotu z zagranicą wysyłkę paczek do Urzędów pocztowych, położonych w granicach b. Kongresówki i Małopolski, przyczem dzielnice b. zaboru pruskiego i Ziem Wschodnich nie bierze się tym-

czasowo w rachubę, a to wobec braku pełnego ruchu paczkowego z temi dzielnicami. Obszarów plebiscytowych niniejsze rozporządzenie również nie dotyczy.

2.

Wykaz obejmuje 4 rubryki: do pierwszej rubryki zapisuje się artykuły, których obrót podlega ograniczeniom, do drugiej rubryki ilość, względnie wagę, do jakiej można wysłać pewne artykuły, do trzeciej rubryki te ziemie Rzeczypospolitej Polskiej, do których chwilowo dany artykuł nie może być przesyłany bez wyraźnego zezwolenia kompetentnej władzy, do czwartej zaś rubryki — urzędy, względnie władze, które mają prawo udzielać zezwolenia przewozu.

Pierwszy wykaz dołącza się do niniejszego rozporządzenia; dalsze wykazy tudzież zmiany będą się ukazywać w drodze ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Poczt i Telegrafów, a urzędy pocztowe obowiązane są natychmiast swoje wykazy odpowiednio uzupełnić.

3.

Urzędy pocztowe przy przyjmowaniu paczek powinny zwracać szczególną uwagę, aby nadawcy na liście przesyłkowym w rubryce „zawartość“ dokładnie wyszczególniali wszystkie artykuły przesyłane w paczce. Ogólne deklaracje, jak: żywność, bielizna, galanterja i t. p., są niewystarczające.

4.

Paczki, które stosownie do treści listu przesyłkowego zawierają artykuły wyłączone od przewozu, należy przyjmować tylko w tym wypadku, jeżeli nadawca wykaże się pozwoleniem kompetentnej władzy.

Pozwolenie to może być wydane zależnie od doniosłości przewożonego artykułu, albo w formie osobnego „zaświadczenia“ albo w formie odcisku pieczęci urzędowej kompetentnej władzy, umieszczonego na liście przesyłkowym.

5.

W tych wszystkich wypadkach należy na paczce i na liście przesyłkowym umieścić uwagę: „za zezwoleniem (nazwa władzy upoważnionej do wydania zezwolenia) z dnia 192.... No.“, podpis urzędnika pocztowego i odcisk stempla dziennego.

Na rewersie nadawczym pod rubrykami „wartość“ do „należytość“ (w pocztowej książce nadawczej w rubryce „uwaga“) wpisuje się wzmiankę: „zezwolenie przewozu“.

6.

Wydane przez kompetentną władzę zezwolenie przewozu należy przymocować do listu przesyłkowego. Pracownicy pocztowi powinni zwracać uwagę, czy ilość wyszczególnionych artykułów w zezwoleniu jest zgodna z zawartością oraz wagą podaną na paczce i w liście przesyłkowym i czy dzień nadania paczki pokrywa się z czasem, na jaki wydano zezwolenie przewozu.

7.

Urząd oddawczy odciska stempel dzienny na zezwoleniu przewozu i pozostawia je przy liście przesyłkowym. Jeżeli paczka ma przepisaną przez punkt 5 uwagę, wydaje się ją odbiorcy, chociaż list przesyłkowy jeszcze nie nadszedł. W tym wypadku wpisuje się na zastępczym liście przesyłkowym uwagę: „według wzmianki na paczce zezwolenie przewozu dołączone“.

Natomiast, jeżeli nadejdzie paczka podejrzana a zawartość wyłączona od przewozu pocztowego, wtenczas oddawczy Urząd pocztowy powiadamia organa wymienione w punkcie 10 w sposób określony w punkcie II.

8.

Jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że zawartość, podana na liście przesyłkowym, nie zgadza się z faktyczną zawartością paczki, ma nadawczy Urząd pocztowy wezwać nadawcę do otwarcia przesyłki, celem zbadania zawartości. Jeżeli paczka zawiera artykuły od przewozu wyłączone lub jeżeli nadawca odmówi otwarcia paczki, wówczas należy odmówić przyjęcia paczki.

Nadto należy żądać od nadawcy wylegitymowania się, ilekroć urzędnik nabiera podejrzenia, że nadawca podał na liście przesyłkowym zmyślane nazwisko.

Gdyby stwierdzono, że jakiś nadawca próbuje częściej przemycać artykuły wyłączone od przewozu pod fałszywą deklaracją, należy o tem zawiadomić właściwe organa kontrolne (patrz p. 10).

9.

Każdy Urząd pocztowy przekartowawczy i Urząd ruchomy w razie uzasadnionego podejrzenia o przemycanie umieszcza na paczce uwagę: „podejrzana o niedozwoloną zawartość (wymienić artykuł); zbadać przy oddaniu“, odcisk pieczęci urzędowej i podpis urzędnika.

10.

Urząd pocztowy oddawczy w razie nadejścia paczki opatrzonej uwagą według punktu 9 powiadamia miejscowe albo najbliższe organa Ministerstwa Aproprowizacji (Urzędu Walki z Lichwą i Spekulacją), lub Referenta Aproprowizacyjnego przy Starostwie, jeżeli chodzi o artykuły pierwszej potrzeby, lub Straż Skarbową przy podejrzeniu o artykuły monopolowe.

11.

Powiadomienie takie wysyła się w drodze telefonicznej, a gdyby to było niemożliwe, w drodze pisemnej. W powiadomieniu należy wyszczególnić ilość paczek zakwestjonowanych z powodu podejrzenia oraz dzień, do którego Urząd pocztowy będzie oczekiwał na interwencję lub zarządzenie zawiadomionej władzy, zaznaczając wyraźnie, że po bezskutecznym upływie tego terminu będzie wydana paczka adresatowi.

Termin oczekiwania należy ustalić zależnie od rodzaju artykułów przesyłanych, aby nie narazić je na zepsucie — w każdym razie najwyżej na przeciąg 5 dni od dnia wysłania powiadomienia.

Po bezskutecznym upływie tego terminu, wydaje się paczkę odbiorcy.

12.

Kontrola paczek przez personel pocztowy celem zbadania, czy nie zawierają wyłączonych od przewozu artykułów, z wyjątkiem kontroli w obecności nadawcy, ustalonej w punkcie 8, jest niedozwolona.

Jeżeli wskutek uszkodzenia paczki lub otwarcia jej, dokonanego w myśl przepisów pocztowych z innego powodu, stwierdzi się w paczce zawartość niezgodną z obowiązującymi zakazami, należy powiadomić o zamierzonym przemycaniu organa Ministerstwa Aproprowizacji, względnie Straż Skarbową, według punktu 11.

13.

Właściwą kontrolę nad ruchem paczkowym mogą wykonywać organa Ministerstwa Aproprowizacji (wywiadowcy Urzędu Walki z Lichwą i Spekulacją albo powiatowi referenci aproprowizacyjni) oraz organa Straży Skarbowej odnośnie do artykułów monopolowych, przezem kontrola organów Ministerstwa Aproprowizacji nie ogranicza się tylko do towarów wykazem objętych, lecz dotyczy wszystkich artykułów pierwszej potrzeby, których w danej chwili i z danej miejscowości wysyłać nie wolno.

14.

W razie znalezienia artykułów od przewozu wyłączonych, zarządzają te organa konfiskatę, zaś odnośną czynność spisuje się w dwóch egzemplarzach w protokół, którego oryginał pozostaje w urzędzie, zaś kopje otrzymują wzmiankowani funkcjonariusze. Protokół musi zawierać odnośnie do każdej poddanej konfiskacie paczki oprócz numeru paczki i miejsca nadania imię i nazwisko i miejsce zamieszkania adresata, imię i nazwisko i miejsce zamieszkania nadawcy, zawartość podana na liście przesyłkowym i zawartość znaleziona w paczce, wagę przesyłki według listu przesyłkowego, oraz wagę artykułów niepodlegających konfiskacie, wreszcie podpisy obecnych funkcjonariuszy tak pocztowych, jak i poza pocztą stojących.

15.

W razie skonfiskowania całej przesyłki z powodu zawartości niedozwolonej do przewozu, potwierdzają organa Ministerstwa Apropowizacji, wzgl. Straży Skarbowej, odbiór tejsze na odnośnych dokumentach pocztowych oddawczych — zaś w razie częściowej konfiskaty wystawiają zwięzłe pokwitowanie, obejmujące jakość artykułów skonfiskowanych, ich wagę oraz pieczęć i podpis. To pokwitowanie dołącza się do przynależnego listu przesyłkowego, a w braku jego, składa się do wnętrza paczki, którą z urzędu zapakuje się i przesyła pod adresem odbiorcy.

16.

Kontrola, ustalona w poprzednich punktach przez organa Ministerstwa Apropowizacji, względnie Straży Skarbowej, rozciąga się na wszystkie Urzędy pocztowe, lecz dozwolona jest tylko co do paczek, znajdujących się w Urzędach pocztowych, tudzież w obecności naczelnika Urzędu pocztowego lub wyznaczonego przez niego zastępcy. W czasie przewozu, czy to kołowego, czy kolejowego, rewizja jest niedopuszczalna.

Wyjątkowo w większych stacjach przeładowawczych mogą organa, powołane do kontroli, nalepiać na paczkach pocztowych, podejrzanych o zawartość niedozwoloną do przewozu — kartki z pieczęcią urzędową, swoim podpisem i napisem: „wolno wydać dopiero po dokonaniu rewizji“. Czynności te nie mogą jednak hamować prawidłowego toku czynności Urzędów pocztowych, ani powodować opóźnień w odesłaniu paczek. Kartki muszą być tak nalepione, aby nie zacierały znamion i napisów pocztowych, ani też adresu. Urzędy pocztowe oddawcze postępują z temi paczkami według postanowień punktu 11.

17.

Na znak przeprowadzonej rewizji, mają organa wymienione w punkcie 10 i 16 zaopatrzyć zrewidowane paczki w odcisk swojej pieczęci urzędowej.

Wszelkie wydatki połączone z ponownem opakowaniem rewidowanych paczek (wydatki na papier, szpagat, lak i t. p.) mają ponosić organa władz i urzędów, które przeprowadziły rewizję.

18.

Paczki poczty polowej są od kontroli wyłączone.

19.

Zarząd pocztowy nie odpowiada za paczki, względnie artykuły, które zostały skonfiskowane z powodu zakazu wolnego obrotu przez organa władz do tego upoważnionych.

Minister Poczt i Telegrafów:

L. Tolłoczko w. r.

Warszawa, dnia 16 lutego 1920 r.

Wykaz

artykułów, które podlegają ograniczeniom przewozu w obrocie wewnętrznym.

Liczba porz.	Artykuły wyłączone od przewozu	Waga (ilość) artykułu, która można przesłać	Obszar, dokąd nie wolno przysłać	Władze uprawnione do wydawania zezwoleń
1.	Zboże (żyto, pszenica, jęczmień, owies) i przetwory zbożowe	bez względu na wagę	Do obszarów podległych Komisarzowi Jeneralnemu Ziemi Wschodnich (do Urzędów pocztowych Dyrekcji Wileń- skiej i do Urz. poczt. okr. Kowelskiego, t. j. położonych na wschód od linii Bugu niezależnie od ilości)	Zaświadczenia miejscowych starostów, że te artykuły zostały nabyte lub po- chodzą od producenta, który przepi- sany kontyngent odstawił lub obowią- zkowi dostaw nie podlega. Bez tych zaświadczeń mogą być prze- syłane artykuły zbożowe w ilościach nie przekraczających 1 kg łącznie
2.	Przetwory ziemniaczane (krochmal, suszonka, płatki ziemniaczane i t. p.)	dto.	bez względu na miejsce przeznaczenia	Ministerstwo Apropowizacji wzgl. Urząd Ziemniaczany Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów pierwszej Potrzeby w Warszawie (P. U. Z. A. P. P.)
3.	Mydło	dto.	dto.	Ministerstwo Apropowizacji oraz Wydział mydła (P. U. Z. A. P. P.)
4.	Garbniki i ekstrakty do garbowania .	dto.	dto.	Urzędy przemysłowe w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Kaliszu, Kielcach, Częstochowie, Sosnowcu, Włocławku, Białymstoku i Białej Podlaskiej oraz Starostwa Małopolski
5.	Papier gazetowy (rotacyjny)	dto.	dto.	dto.

6.	Skóry surowe	dto.	dto.	dto.
7.	Sierść	ponad $\frac{1}{2}$ kg	dto.	dto.
8.	Wełna	dto.	dto.	dto.
9.	Wosk ziemny	bez względu na wagę	dto.	Urzędy górnicze
10.	Bielizna osobista, pościelowa i stołowa	ponad 2 komplety	Do obszarów położonych na wschód od linii Łomża—Łapy—Kleszczele—Terrespol—Rejowiec—Zamość—Tomaszów lubelski	Urzędy przemysłowe jak pod 4
11.	Dzianki (trykotaże i wyroby pończosznicze)	ponad 2 sztuki	dto.	dto.
12.	Nici	ponad 6 szpilek	dto.	dto.
13.	Ręczniki	ponad 2 sztuki	dto.	dto.
14.	Wszelkie tkaniny surowe, bielone i farbowane w sztukach i kawałkach . .	ponad 20 m	dto.	dto.
15.	Ubrania męskie	ponad 2 komplety	dto.	dto.
16.	Lój surowy i topiony i odpadki tłuszczowe zwierzęce	bez względu na wagę	bez względu na miejsce przeznaczenia	Ministerstwo Aprowizacji
17.	Ropa naftowa i produkty jej destylacji	dto.	dto.	Urząd naftowy Ministerstwa Skarbu
18.	Artykuły monopolowe: cukier, sacharyna, sól, węgiel	dto.	dto.	Ministerstwo Aprowizacji
19.	Spirytus	dto.	dto.	Urzędy Straży Skarbowej
20.	Tytoń i wyroby tytoniowe	dto.	dto.	dto.
21.	Skóry, nabiał, mięso i wszelkie przetwory mięsne	dto.	Do obszarów podległych Komisarzowi Generalnemu dla Ziem Wschodnich	Ministerstwo Aprowizacji

No. 3567/672/XIV.

58.

Przepisy tymczasowe dotyczące ewidencji, norm prowiantowania, utrzymania i pielęgnowania koni pocztowych.

Art. 1.

Ewidencja koni pocztowych.

Wszystkie konie będące własnością skarbu pocztowego podlegają obowiązkowej ewidencji, która polega na prowadzeniu wykazów ze szczegółowym opisem każdego konia według podanego niżej wzoru.

Wykaz ten układa Urząd pocztowo-telegraficzny, posiadający konie, w porozumieniu z powiatowym lekarzem weterynaryjnym, przez którego winien być poświadczony.

Wykaz koni pocztowych w Urzędzie pocztowo-telegraficznym.

No. porz.	Płeć	Lata	Maść i oznaki	Wysokość	Poświadczenie lekarza weterynaryjnego
	k o n i a				

Oryginały wykazów Urzędy przechowują u siebie, odpisy zaś przedstawiają do swoich Dyrekcji, które na podstawie tych wykazów zestawiają wykaz ogólny i przedstawiają go do Ministerstwa Poczt i Telegrafów. Na własność skarbu mogą być nabywane tylko konie zupełnie zdrowe po uprzednim zbadaniu ich przez lekarza weterynaryjnego.

Art. 2.

Ubytek konia (padnięcie).

W razie padnięcia konia Urzędy winny przesłać w drodze służbowej w terminie 10-dniowym akt ubytku konia z poświadczeniem państwowego lekarza weterynaryjnego przyczyny padnięcia. Skóra z konia może być sprzedana, jeżeli zdaniem lekarza weter., który zbadał przyczynę padnięcia konia, nie zachodzą żadne przeszkody. Kwotę pobraną za skórę należy zaliczać na przychód w rachunku miesięcznym do § 4, Dz. II.

Art. 3.

Normy dzienne prowiantowania koni.

- a) Paszy ziarnistej (owsa, jęczmienia śrutowanego, kukurydzy) . . . 7 kg
(Połowa porcji dziennej może być zastąpiona w razie konieczności otrębami w równej ilości.)
- b) Siana 7 „
(W razie konieczności każde 2 kg siana można zastąpić 4 kg kartofli, buraków i marchwi pastewnej.)
- c) Słomy (owsianej i na podściółkę) 4 „
Kartofle należy dawać gotowane, mieszane z sieczką bardzo krótko rżniętą z dodaniem soli bydłowej w ilości 20 g na każde 4 kg.

Kartofle przymrożone muszą być przepłukane w dobrze osolonej wodzie i natychmiast potem gotowane lub parzone.

Łubinu pod żadnym pozorem dawać nie można, gdyż odgoryczanie od zawartego w nim alkaloidu (trucizna) jest trudne do przeprowadzenia i wymaga specjalnych urządzeń.

Art. 4.

Kontrola karmienia koni.

Kierownicy Urzędów, lub przeznaczeni do tego urzędnicy winni bacznie czuwać nad tem, aby koniom wydawano ustalone racje paszy w całości.

Tabela prowiantowania koni winna wisieć w stajni na widocznem miejscu.

Art. 5.

Pielęgnowanie i utrzymanie koni.a) **Hygiena koni.**

Kierownik Urzędu lub przeznaczony do tego urzędnik winien mieć baczność, by konie były należycie czyszczone, stajnie zaś bielone, czysto utrzymane i przewietrzane, podściółka często zmieniana.

Żłoby powinny być często myte gorącym ługiem sporządzonym z 2% roztworu sody lub popiołu z drzewa bukowego lub dębowego. Resztki paszy należy ze żłobów usunąć, gdyż pozostawione tam często zakisają, co może spowodować u koni choroby żołądkowe.

b) **Kucie koni.**

Konie powinny być przekuwane w odstępach 6-tygodniowych, a w miarę potrzeby i częściej. Z kuciem należy zwracać się do wykwalifikowanych kowali, gdyż złe kucie, wywołując choroby kopyt, zmniejsza wydajność pracy konia, czyniąc go często zupełnie do niej niezdolnym.

Art. 6.

Choroby zakaźne u koni.

Wobec znacznego szerzenia się chorób zakaźnych u koni (nosaczna, świerz, zakaźne zapalenie płuc), kierownicy Urzędów winni zwrócić się do Władz powiatowych o periodyczne delegowanie państwowego lekarza weterynaryjnego dla przeprowadzenia szczegółowych oględzin koni.

Wszelkie zarządzenia Władz tych winny być przez kierowników Urzędów skrupulatnie wypełniane. W każdym wypadku nagłego i poważnego zaśląbnięcia konia, należy natychmiast oddzielić go od innych koni i zwrócić się do najbliższej Władzy powiatowej z prośbą o udzielenie pomocy weterynaryjnej.

Ze względu na wysoka w obecnych czasach wartość konia, należy zwracać szczególną uwagę na stan zdrowotny koni, jak również kucie i karmienie koni.

Art. 7.

Nabywanie paszy.

Ze względu na wahanie cen paszy i trudności jej nabywania, które uskutecznia się obecnie przeważnie za gotówkę, Dyrekcje mogą przeznaczać pewne kwoty na pokrycie tymczasowe rachunków przy zakupie paszy w podwładnych Urzędach, z wpływów tam się znajdujących, pod warunkiem udokumentowanego wyrachowania się z tych awansów.

Przy nabywaniu paszy należy baczyć, aby pasza ziarnista (jako to: owies, jęczmień, kukurydza, otręby) była czysta, bez żadnych domieszek, szczególnie piasku i kurzu i aby nie miała zapachu stęchlizny; siano zaś i słoma nie powinny być zgniłe ani spleśniałe; siano nie powinno pochodzić z łąk tak zw. kwaśnych (z okolic bagnistych).

Ilość, gatunek i ceny nabytego furazu muszą być każdorazowo zaświadczone przez Komisję wyznaczoną przez kierownika Urzędu.

Ponadto kierownicy Urzędów obowiązani są prowadzić rachunki kwartalne (według niżej podanego wzoru) z nabytego i wydanego do karmienia furazu; rachunki te po zaświadczeniu przez wspomnianą Komisję mają być co kwartał przedstawiane do Dyrekcji.

Warszawa, 16 marca 1920 r.

No. 2288/3/VII.

59.

Rozszerzenie objaśnienia §§ 16 i 101 pragmatyki służbowej, zawartego w rozporządzeniu Ministerstwa Handlu b. państwa austriackiego z dnia 5 lutego 1914, l. 6870 P. (Dz. rozp. P. i T. Min. Handlu No. 26).

Rozporządzenie Ministerstwa Handlu b. państwa austriackiego z 5 lutego 1913, l. 6870 P. (Dz. rozp. Poczty i Telegr. Min. Handlu No. 26) w ustępie pod napisem „Urzednicy fachowi“ uzupełnia się w ten sposób, że za urzedników fachowych uważać należy oprócz urzedników technicznych, także urzedników rachunkowych i urzedników ruchu.

Znajdujące się w Urzędach pocztowych b. zaboru austriackiego egzemplarze powołanego rozporządzenia należy odpowiednio uzupełnić, dodając przy końcu wspomnianego ustępu słowa: „rachunkowych i urzedników ruchu“.

Warszawa, dnia 28 stycznia 1920 r.

Minister Poczty i Telegrafów:

L. Tolłoczko w. r.

No. 2901/205/IV.

60.

Marki plebiscytowe na Górnym Śląsku.

Według zawiadomienia Międzynarodowego Biura Związku Poczтового w Bernie wydane zostały dla obszarów Górnego Śląska, podlegających plebiscytowi, osobne marki pocztowe na czas trwania administracji Komisji Międzynarodowej.

Dotychczasowe znaczki niemieckie będą z obiegu wycofane.

Marki plebiscytowe zaopatrzone są napisem „Commission de Gouvernement Haute-Silesie“ a poniżej „Górny Śląsk“ i „Ober-Schlesien“.

Wartości tych marek są następujące: 2½, 3, 5, 10, 15, 20, 50 fenigów; 1 Mk. i 5 Mk.

Marki plebiscytowe ważne są tak w obrocie wewnętrznym jak i zagranicznym.

Warszawa, dnia 27 lutego 1920 r.

No. 5547/238/III.

61.

Odciskanie datownika (stempla kalendarzowego) na przesyłkach listowych.

Tak władze i urzędy państwowe, jako też publiczność żala się z powodu niewyraźnego odciskania datownika (stempla kalendarzowego) na przesyłkach listowych, gdyż przez to ustalenie dnia nadania przesyłki natrafia na trudności względnie jest zupełnie niemożliwym.

Poleca się zatem Urzędowi pocztowemu, aby na poleconych przesyłkach listowych po unieważnieniu marki pocztowej umieszczały osobno czytelny odcisk datownika (stempla kalendarzowego). Z powodu trudności technicznych nie zarządza się tego sposobu stemplowania zwykłych przesyłek listowych, niemniej jednak poleca się Urzędowi pocztowemu baczyć starannie, aby odciski stempla kalendarzowego na zwykłej korespondencji wychodziły czytelnie.

Warszawa, dnia 23 lutego 1920 r.

No. 3667/239/XIII.

62.

Otwarcie Urzędu telegraficznego i telefonicznego w Rokicinach.

Dnia 5 stycznia b. r. otwarto dla powszechnego użytku w Rokicinach, w powiecie brzezińskim Województwa łódzkiego, przy tamtejszym Urzędzie pocztowym państwowe połączenie telegraficzne i telefoniczne.

Nowy Urząd telegraficzny i telefoniczny zajmuje się przyjmowaniem i doręczaniem telegramów i pośredniczy w międzymiastowych rozmowach telefonicznych.

Jako Urząd węzłowy funkcjonuje Urząd telegraficzny i telefoniczny w Koluszkach.

Opis i przeznaczenie przewodu telegraficzno-telefonicznego Koluszki—Rokiciny podane poniżej.

Warszawa, dnia 27 lutego 1920 r.

**Opis i przeznaczenie przewodu telegraficzno-telefonicznego
Koluszki—Rokiciny.**

Numer, nazwa i długość przewodu w kilometrach; przekrój i gatunek drutu	Urzędy pocztowo-telegraficzne włączone do korespondencji						Urząd węzłowy	Włączone aparaty	Przeznaczenie przewodu
	Nazwa	Powiat	Województwo	Data otwarcia	Znak wołania	Godziny urzędowe			
452 Koluszki— Rokiciny 23 km 3 mm żelazny	Koluszki Rokiciny	Brzeziny Brzeziny	Łódź Łódź	. 5/I 1920	Jednorazowe przeciągłe dzwonienie	C L	Koluszki	Telefoniczne	Wymiana telegramów i międzymiastowych rozmów

Wiadomości osobowe.**Mianowani:**

Stanisław Dzierżyński, urzędnik VIII kategorii Ministerstwa Poczty i Telegrafów w Warszawie, urzędnikiem w kategorii VII etatu płac. (No. 227/Pr. z dnia 6 lutego 1920 r.)

Józef Wolski, urzędnikiem Izby Obrachunkowych M. P. i T. w Warszawie w kategorii VII etatu płac. (No. 812/Pr. z dnia 14 lutego 1920 r.)

Stanisław Terlikowski, urzędnik pozaetatowy Ministerstwa Poczty i Telegrafów w Warszawie, urzędnikiem w kategorii VIII etatu płac. (No. 949/Pr. z dnia 18 lutego 1920 r.)

Wacława Kazimińska, Henryk Pindelski, Helena Polcochowa i Marja Wiochowa, urzędnicy pozaetatowi Izby Obrachunkowych M. P. i T. w Warszawie, urzędnikami w kategorii X etatu płac. (No. 1065/Pr. z dnia 29 lutego 1920 r.)

Marja Dąbrowska, Zofja Domagalska, Irena Jarocka, Irena Karwowska, Józefa Kowalczyk, Janina Malanowska, Janina Orłowska i Marja Strugul, funkcjonariuszki pozaetatowe Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie, urzędniczkami w kategorii XI etatu płac. (No. 1065/Pr. z dnia 29 lutego 1920 r.)

Karol Mirosław Philipp, referent Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie, starszym referentem w kategorii VI etatu płac. (No. 948 z dnia 3 marca 1920 r.)

Dr. Marjan Wincenty Blachier, referent Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie, starszym referentem w kategorii VI etatu płac. (No. 950 z dnia 3 marca 1920 r.)

Przeniesieni:

Sylwester Rognecki i Jan Więckowski, urzędnicy VII kategorii, z Głównego Urzędu Telegraficznego w Warszawie do służby w Ministerstwie Poczt i Telegrafów w Warszawie. (No. 798/Pr. z dnia 13 lutego 1920 r.)

Konkursy.

W okręgu Lwowskiej Dyrekcji Poczt i Telegrafów:

1. Na posadę Dyrektora Urzędu pocztowego w Stanisławowie 1.
2. Na posady starszych zarządców pocztowych a) w Jarosławiu, b) w Husiatynie, c) w Podwoleczyskach.
3. Na posadę zarządcy pocztowego w Zbarażu.

Termin do wnoszenia podań trzy tygodnie.

4. Na posady kierowników Urzędów pocztowych:

Nowy Targ I/1, Lesznie II/2, Załóżce I/1, Komarówka II/1, Dubiecko I/3, Uście biskupie II/1, Janów k. Trembowli II/1, Złotniki II/1, Tuchołka II/2, Chyrów I/1, Cieszanów I/1, Czarna k. Pilzna I/2, Jezierna I/2, Lubień wielki II/1, Podkamień k. Brodów I/4, Proszowa II/2, Rozdół I/4, Rudki I/1, Szarasól I/3, Swirz II/1, Turynka II/2, Uście zielone II/1, Wieliczka I/1, Zadwórze I/1, Zborów I/1, Ulaszkowce II/1, oraz na posadę ekspedjenta pocztowego w Podhorcech k. Złoczowa III/1.

O posady mogą się ubiegać urzędnicy pragmatyczni grupy C i D, o urzędy II klasy ewentualnie i z grupy E.

Termin do wnoszenia podań trzy tygodnie.

W okręgu Łódzkiej Dyrekcji Poczt i Telegrafów:

1. Na posadę kierownika Urzędu pocztowego Łódź IV z poborami według VII kategorii etatu płac.
2. Na posadę kierownika Urzędu pocztowego Sieradz z poborami według VIII kategorii etatu płac.

Termin do wnoszenia podań trzy tygodnie.

W okręgu Warszawskiej Dyrekcji Poczt i Telegrafów:

1. Na posadę kierowników Urzędów pocztowo-telegraficznych III klasy a) w Makowie, b) w Ostrołęce, c) w Białymstoku 2, d) w Zakroczymiu, z uposażeniem według VIII kategorii etatu płac.
2. Na posadę kierownika Urzędu pocztowo-telegraficznego I klasy w Białymstoku z uposażeniem według VI kategorii etatu płac.

Termin do wnoszenia podań trzy tygodnie.

Odwołanie konkursu.

Konkurs na posady naczelników urzędów pocztowych:

a) w Ottynji, b) w Szczercu k. Lwowa, c) w Weldzirzu, ogłoszony w Dz. Urz. M. P. i T. No. 16 z r. 1919, został odwołany.

Składki.

Dobrowolna kara prywatnej osoby N. N. za usiłowane przekupstwo urzędnika Dyrekcji Poczty i Telegrafów we Lwowie w kwocie 500 Koron złożono na Skarb Narodowy.

Urząd pocztowy Warta z puszki datków za adresowanie listów, paczek, listów przesyłkowych i t. p. złożył na ciepłą odzież dla żołnierza polskiego 42 Marki.

Adres Redakcji i Administracji.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Poczty i Telegrafów mieści się w Warszawie, w gmachu pocztowym przy Placu Wareckim No. 8.

Prenumerata.

Prenumerata wynosi rocznie 12 Mk. Cena pojedynczego numeru 1 Mk. Ogłoszenia za wiersz drobnego pisma 2 Mk.